పూజా ఫలం

ప్రతి ప్రాణి పుట్టింది మొదలు గిట్టేవరకు ఏవో పనులు చేస్తూనే వుంటుంది. ఆ పనులు సాధారణంగా ప్రకృతి పోసిన ప్రాణాన్ని పెంచుకుందామనో Somatic లేక తన తదనంతరం తన ప్రాణాన్ని తనవారికి పంచి యిద్దామనో Reproductive జరుగుతాయి.

అయితే ప్రకృతినుంచి మేధస్సును తానే ప్రత్యేకంగా పుణికి పుచ్చుకున్న మానవుడు మాత్రం అంతటితో తృప్తిపడడు, తన మానసికొల్లాసం కోసం కొన్ని ఆశలు, వాటిచుట్టూ మమకారాలు పెంచుకుంటాడు. అవి తీరని తరుణంలో, తన్ను తాను తమాయించుకునే ప్రయత్నంలో, ఓ Outlet Phenomena గా పక్కదార్లు పడతాడు. ఈ పక్కదాట్లు బతుకు భారంతో విసిగినప్పుడు ఓ బూతు కబురు ప్రేరణతో ప్రారంభమై కలం సాగనప్పుడో సిగరెట్టు వెలిగించడంతో ఆరంభమై యింకా స్తోమత వుంటే బాధా నివృత్తి నెపంతో ఓ బీరు బిగించడం లేదా నల్లమందు నిద్రలో కలలు కనడం వగైరాలుగా వృద్ధిచెందుతాయి. ఇవి పక్కదాటల్లో కొన్ని మాత్రమే. ఈ పక్కదాట్లూ, వాటి ఫలితాలూ శాశ్వతాలు కావు, మోతాదు మించితే సమర్థనీయాలు అంతకంటె కావు. సీసాలో పాలు అయిపోయిన తర్వాత పసిపిల్ల నోట్లో పీకలాంటివి యివి తాత్కాలికంగా ఏదో ఏడుపుని ఆపగలవేగాని, అసలైన ఆరోగ్యానికివి ఎంత మాత్రం మంచివికావు. External struggle తో నిలిచి నిలబడలేనప్పుడు, Internal desires అణచుకోలేనప్పుడు, వాటి మధ్యపడి మనిషి నలిగి

పోతూ ఉంటే, ఏ Outlet అందకుండా వుంటే, ఇలాటివే Emotional out bursts గా బైటపడతాయి. వీటికే డాక్టర్లు హిస్టీరియా అనీ, సైకో సిస్‌లనీ రకరకాల పేర్లుపెట్టి, వీళ్ళకట్టే ఊహాసౌధాలనుంచి ప్రతినెలా అద్దెలు వసూలు చేసుకుంటూ ఉంటారు.

అనుకున్న ఆశయాలు అందుకో లేనప్పుడు తెంచుకున్న ఆశలు తుంచుకోలేనప్పుడు, అందని ద్రాక్షలు పుల్లన అని వదిలేస్తారు కొందరు. కాని, కొందరు ఎప్పటికైనా అవి అందవా, అప్పుడైనా అవి తియ్యగా ఉండవా అన్న ఆశతో పరిసరాల్ని మరచి, నేల విడిచి, నింగికి ఎగురు తూనే ఉంటారు. అలా భూమ్మీదే ఉండి స్వర్గాని కెగిరే ప్రయత్నాల్లోదే ఒకటి 'పూజ' లేక 'ఆరాధన'.

ప్రతి పనికి ఏదో ఒక ఫలం ఉంటుంది – మంచో చెడో, ఫలం మంచిదై, పరిపక్వమైతే ఆరగించి ఆనందించవచ్చు అదే ఏ చెక్క చెట్టుకో చెక్కుకున్న కాయలైతే, అవి ఎంత మంచివైనా చూపుల్తో రుచి చూడాల్సిందే తప్ప. చేతికందిరావు. ఆ అర్థు కేవలం తత్త్వవేత్తలకే పరి మితం. సామాన్యులకది అసామాన్యం, అనూహ్యం, అనవసరంకూడా.

పూజా పునస్కారాలు గంతులేస్తూ కోలాహలంగా చేసినా, చతికిల బడి సమాధిలో వుండి చేసినా వాటి ఉద్దేశం మాత్రం కాస్సేపు ఈ లోకం, అంటే నిప్పుల్లా కాలుస్తున్న ఈ నిజాలు కనిపించకుండా కళ్ళు మూసు కోవడమే. అంచేత నిజం చెప్పాలంటే యిదొక రకమైన Escapism లాంటిది Escapism అయితేనేం మరో "ఇజమ్" అయితేనేం ఇందులో కొంత రియలిజమ్ కూడా లేకపోలేదు. ఎంచేతంటే వాటివల్లకూడా కొన్ని ఫలితాలు కనిపిస్తున్నాయని నాడు – నేడూ కొందరు అడపాతడపా చెప్తూనే ఉన్నారు కనక।

ఈ రకమైన రసాల్ని ఆస్వాదిస్తూ బతికేదే ఈ కథలోని విశాలాక్షి.]

విశాలాక్షి ఊదొత్తులు వెలిగించింది.

గది అందమైన లేత ఊదా చీకటిలో, ఊదొత్తుల పొగ చలాకీగా సిల్కు-మేఘంలా లేచి, 'కృష్ణుడి' వెనక నిలబడింది. మరొకపొర నల్లవాడి వక్షం మీదుగా భుజంమీదికిపాకి దేవతలునేసిన వింత వాణీగా నిలబడింది.

స్వామి ఎంతో మనోహరంగా ఉన్నాడు!

అందుకేనేమో భక్తితోపాటు, అంతమంది గోపికలు..

అప్రయత్నంగా తన ఎర్రటి పెదవులమీదకు తేలిన చిరునవ్వుని పంటితో పట్టుకుంది విశాలాక్షి.

ఆమెకు నలభై వెళ్ళేయి. చిన్నప్పటినుంచీ ఆమెకు భక్తి ఎక్కువ. తనని నమ్ముకున్న వాళ్ళెవరినీ భగవంతుడు ఐహికంగా ఇబ్బందిపెట్టడు. ఒకవేళ పెట్టినా తప్పు భక్తుడిదేకాని భగవంతుడిది కాదు. క్రిందటి జన్మలో ఎవరు ఏం చేశారో? మనం చేసింది ఫలిస్తే అంతా మన ప్రజ్ఞే అనుకుంటాం తప్పితే దేముడి తప్పు అంటాం. ఇంతకూ చేసేది ఎవరు? చేయించేది ఎవరు? ఈ జ్ఞానం లేకే మనుషులు తమబతుకులు నరకప్రాయం చేసుకుంటారు. కష్టాలు పెట్టేదే భగవంతు డనుకుంటారు గాని అనుభవించేదికూడా మనలోవున్న ఆ మహానుభావుడేనని తను పెట్టిన కష్టాలు అనుభవించేదికూడా అతనే అని ఎందుకు గ్రహించరు?

ఆమె మాత్రం భగవంతుడ్ని అతిచిన్నప్పటి నుంచి

నమ్మింది. గుడ్డిగా నమ్మింది. "దీనిని మూఢభక్తి అనేది పక్కింటి రాముడు చిన్నప్పుడు.

నిజమే. తనది మూఢభక్తే ఆ మూఢభక్తికే ఆ దయామయుడు అనుగ్రహించి...

అప్పుడు... యింకో నెలకో, రెణ్ణెల్లకో,... పెద్ద దాతుందనగా... ఎస్సెల్సీ appear అయిన తన బావ (సన్నగా, నాజూగ్గా ఎంతందంగా ఉండేవాడు) తనింటికి వచ్చేడు. అతనలా రావడం కొత్తేమీ కాదు. సంవత్సరానికో, ఆర్నెల్లకో వస్తూనే ఉంటాడు. కాని ఆమారు మాత్రం.

అతను నవ్వితే దోసెడు పువ్వులు ఘల్లున నేలని పడినట్టుండేది. నుదిటిమీదకు జారిన అతని రింగుల జుట్టులోకి తన వేళ్ళు పోనిచ్చి అతని నల్లని జుత్తులో తన వేళ్ళెంత తెల్లగా కనిపిస్తాయో అతన్ని గుండెకి అదుముకొని కొరికెయ్యాలనిపించే అతని బుగ్గలు....

ఆవేళకి సంక్రాంతి మూడురోజులుంది. తను కళ్ళు మూసుకొని తలంటు పోసుకుంటోంది. వేపచెట్టు పక్కనున్న తడికల బాత్ రూంలో, చెంబుడు నీళ్ళు నెత్తిన పోసుకొని కళ్ళు విప్పేసరికి సరదాకి గడ్డివాము ఎక్కినట్టు ఎక్కిన తన పట్నం బావ తనకేదీ తెలీదన్నట్లు వాముమీంచి కిందికి జారుతూ కనిపించినప్పుడు సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయి, కుచించుకుపోయి అలాగే భూమిలోకి కూరుకుపోవాలనిపించినా - వెంటనే - తన గుండెలో కదిలిన లేత అలలూ - వినిపించిన వింత సంగీతం నెమలికాళ్ళ మువ్వల రవళీ...

ఆ సాయంత్రం...

గుళ్ళో గంటల చప్పుడు పూర్తిగా కరిగిపోకముందే - గర్భగుడిలో ఉన్న ఒక్క దీపం చీలుస్తున్న చీకటిలోంచి స్వామిని తను చూస్తూండగా - ఆచారిగారు "అప్పుడే ఏం తొందరే" అని ప్రేమనే కొంటెతనంగా మార్చుకొని అన్నప్పుడు, స్వామి తనని చూసి చిరునవ్వు నవ్వలేదా?

ఏ ప్రమాణం చెయ్యమన్నా చేస్తుంది తను. స్వామి నవ్వు తను స్పష్టంగా చూసింది. ఇప్పటికీ ఆ నవ్వు యింకా తన కళ్ళలో కదుల్తూనే ఉంది. ఈ కలికాలంలో ఎంత భక్తి వుంటే మాత్రం భగవంతుడు అంతకంటె సాక్షాత్కరిస్తాడా?

అతను కనికరించడమే కనిపించడం.

అతను ఎంత కనికరించకపోతే - బోలెడు కట్నం యిస్తానన్న తన పెత్తల్లి కూతురు కమలని కాలదన్ని, తననే చేసుకుంటానని రఘు-అంటే బావ పట్టుబడతాడా?

అతను ఎంత కనికరించకపోతే—

పువ్వుల్లో రాత్రి తన ఆనందబాష్పాలు దాచుకుంటున్న సమయం - బావ తన మెళ్లో తాళి కడతాడా? తాళి కడితే మాత్రం. తొలిరాత్రి చూసినట్టే ఈ పాతికేళ్ళ తరవాతకూడా-పువ్వులు విడిన శబ్దానికే తను బెదిరిపోతుందేమో నన్నంత అపురూపంగా చూసాడా?

పెళ్లైన ఆర్నెల్లకే రఘు మొదటి ఉద్యోగం ఇంటర్వ్యూకి వెళ్తున్నప్పుడు తను స్వామికి సాష్టాంగపడి "స్వామీ!

తండ్రి పోయినా తన్న తండ్రిలా ఉన్న నిన్ను తప్ప ఎవ్వరినీ ఏమీ అడగలేదు - ఈ ఉద్యోగం..." ప్రార్థన పూర్తయి తీస్తున్నప్పుడు ఆ దయామయుడు తన మెడలో వున్న దండ లోని గులాబీ తన తలమీద దీవనతో వెయ్యలేదా? దీవన వృథా అయిందా? ఎందరో రికమెండేషను వాళ్ళుండగా, వాళ్ళకి కాకుండా తన రఘుకే ఆ ఉద్యోగం రాలేదా?

మొదటి జీతంతో ముత్యం ఉంగరం కొని తన సన్నని వేలుకి వెన్నెల్లో తొడుగుతున్నప్పుడు ముత్యం నీలి జీర తన కళ్ళచివర వెన్నెల వెదజల్లినప్పుడు-తను ఈ ముత్యంలాంటి... అనుకున్న తొమ్మిది నెలలకే కోరుకున్న "అమ్మ"నే కనలేదా?

తనున్నానని ఇంతకంటె నిదర్శనం ఏం చూపిస్తాడు ఆ సర్వాంతర్యామి?

అయినా తన బతుకంతా ఆ స్వామి ముత్యాల ముగ్గులు పెట్టలేదు. రత్నాల కంబళ్ళు పరవలేదు. ఐదేళ్లు వచ్చేవరకూ చేతుల్లోంచి దించకుండా, అతి ముద్దుగా పెంచిన తన పెద్ద కూతురు పద్మని, తెలియక తాగుబోతు మొగుడికి కట్టబెట్టిన పది నెలలకే అతని అరుపులూ కరుపులూ పడలేక-కిరసనాయిలు మంటలు పొగల్లో ఊపిరి సలపక-అదివరకే మనసు కాలినంత వళ్లుకూడా కాలి బొగ్గయి బుగ్గయి పోయిన్నాడు - తను అజ్ఞానంతో, మమకారపు పొరలవల్ల కలిగిన అంధకారంలో "ఏమిటి స్వామీ? ఈ అన్యాయం?" అని నిలదీసింది. కడుపుమంట

తల్లారి ఆవేశం అంతం అయ్యేక కాని పద్మ "క్రిందటి జన్మలో ఏ పుచ్చిన పువ్వులు పూజచేసిందో? ఏ కుళ్ళినపళ్ళు నైవేద్యం పెట్టిందో?" అన్న వికాసం తనకు కలగలేదు.

తనకి అతను ఎప్పుడూ ప్రత్యక్షం కాలేదు. అలాగని పూర్తిగా కనిపించడం మానెయ్యనూలేదు. తరచూ కలల్లో- ప్రపంచం అంతా నల్లమందు నీళ్ళు జల్లిన రాత్రిళ్లూ - వెండి కలల్లో గులాబీ ధూళిలో తన ప్రభువు తనకి కనిపిస్తూనే ఉన్నాడు. తను మేలుకొని వుండగా- తన లేతకళ్ళు పూర్తిగా తెరుచుకొని ఉన్నప్పుడు కాకపోయినా....ఆఖరికి క్రీగంట అయినా.... వెనుదిరిగివున్న ఆ దయామయుడిని ఒక్కసారి... ఒకేసారి...దూరంగా అయినా....అస్పష్టంగా అయినా కనిపించవా బాబూ!

తనకి ఏమిటవుతున్నాది? ఏమైపోతున్నాది? ఏమిటి తనలో ఈ వింతమార్పు...తన శరీరం ఎండుటాకులా గాలిలో తేలిపోతున్నాది. కళ్ళు తెంచింది.

తన ఇల్లుకాదు, తన గది కాదు.

ఎక్కడిదీ మంచిగంధపు జల్లు?

ఎక్కడిదీ జరీ భూమి?

ఎవరు ఊదుతున్నారు ఈ వేయి వేణువులు.

ఎక్కడివీ ఊదా మేఘాలు...

చీకటి పడకుండానే ఎక్కడ నుంచొచ్చాయి ఈ చక్కని చుక్కలు...

ఆ నీలికొండ అంచున వింటూ పన్నీరు పేరు...

వర్షం లేనిదే వింటిన్ని ఇంద్ర ధనుస్సులు....

నేలా నింగీ కాని ఏదో వింత దేశం.

పగలూ రాత్రీ కాని దివ్య సమయం.

ఎండా వెన్నెలా కాని చల్లని కాంతి.

దూరంగా నిత్య యవ్వనుల గుంపులో ఆ చివర ఉన్నామె అచ్చు తన అమ్మలాగే ఉంది.

"అమ్మా..."

ఇంట్లోంచి పిల్లలు పిలుస్తున్నారు.

దూరంగా వస్తున్న దంపతులు...రాధాసమేత...

"అమ్మా" మళ్ళీ ఇంట్లోంచి పిలుపు.

...నిన్న రామూ చెప్పేడు తన ఆఫీసు చీఫ్ ఇంజనీరు ఇనస్పెక్ట్ చేస్తాడనీ, వేగం వంట చెయ్యమనీ,

నిన్ననే చెప్పింది చిన్నకూతురు కమల- తన Play back singer జీవితంలో ఒక కొత్త మలుపు వచ్చిందనీ తనని ఎవరో సపోర్టింగ్ రోల్‌కి బుక్ చేసేరనీ- ఈవేళ మొదటి షూటింగనీ, పిచ్చిది పాటే దాని ప్రాణం-రాగాలే దాని బతుకు రంగులు... ఇంట్లో అందరూ నిరుత్సాహపరచినా, తనే మ్యూజిక్ స్కూల్లో చేర్చి...తన పూజాఫలం కాకపోతే హైస్కూలు మ్యూజిక్ కాంపిటీషన్లో ఫస్టువస్తే మాత్రం అంతా Play back singers అవుతారా?

నిన్ననే చెప్పేడు ఆఖరివాడు సుబ్రహ్మణ్యం - చదువు లోనే కాకుండా స్పోర్ట్సులోకూడా తనే ఫస్ట్ అనీ రేపే తనని ఇంటర్ యూనివర్సిటీ గేమ్స్‌కు ఏదో ఊరు తీసుకువెళ్తారనీ.

కాని యివ్వాకివ్వాక దర్శనం యిస్తున్న తన ప్రభువు దర్శనం పూర్తికాకుండానే ఎలా వెళ్ళడం? అందుకే అంటారు సంసారం....

"అమ్మా!"

"అమ్మా! అమ్మా!"

"అమ్మా?"

తనను ఎవరో బలవంతంగా కుదిపేసరికి ఆమె కళ్ళు విప్పింది.

గది బైటకు వచ్చింది. తను పూజలో వుండగా ఇన్నా మిన్నా చుట్టవెడుతూ ఎక్కడినుంచి వచ్చేయో ఈ చీకటి మేఘాలు.

అక్కడో పాకా, ఇక్కడో పందిరీ కాకుండా కోటలు, కట్టలూ, గుళ్ళూ, గోపురాలూ కదిపి కుదిపి విసిరెయ్యడానికే వచ్చినట్టున్న ఈ గాలి ఎక్కడినుంచి వచ్చిందో?

పట్టపగలే ఎక్కడినుంచి చుట్టపెట్టేసిందో ఈ గరళపు చీకటి.

"నీది పూజా? నిద్రా?" కుక్కిమంచంలో దగ్గలేని రఘు వంకర పెదిమల్లోనే విరిగిపోయేయి ఆ మాటలు, అతను

మేష్టరు పనిచేసేక ఎందుకు రిటైరయ్యేడో ఎందుకు చచ్చి పోలేదో అని పీక పట్టుకొని అడుగుతాడేమోనన్న భయంకొద్దీ భగవంతుడు అతనికి కనిపించడం మానేశాడు.

ఇంజినీరు అవుదామని ఆశపడి, అదృష్టంకొద్దీ ఇంజనీరు స్త్రీ అయిన రామూకి భోజనం తీసికెళ్ళడానికి వచ్చిన కేశవర్ల పిల్ల అలాగే నిలబడిపోయింది.

Play back singer అవుదామనుకుని సినీమాలు చూసే అదృష్టానికి అయినా నోచుకోకపోయినా, తనకిక పెళ్ళి చేయలేరనే జ్ఞానం సంపాదించుకున్న కమల మధ్యాహ్నాం భోజనానికి వచ్చిన పక్కింటి మిల్లు డ్రైవరుకి మరోటీ మరోటీ ముద్దులు యిచ్చి పరిగెత్తుకు వస్తోంది.

తనని మళ్ళీ పోలీసు స్టేషనుకి రమ్మని కబురు పెట్టేరని తన తల్లికి ఎలా తెలియకుండా వుంచడమా అని ఆలోచిస్తున్న మణి ఆమెను చూసి చేతిలోవున్న బీడి పారేశాడు.

"తొలి వర్షమే కమలా" అంటూ ఆరేసిన తన రెండో చీరవేపు పరిగెత్తింది విశాలాక్షి. ★